

טקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה 2017

כתב ד"ר שמואל גרינגאוז, ניצול גטו קובנה ומחנה דכאו :

"אם כי השמדת העם היהודי נמנית עם האירועים המזוויעים ביותר בהיסטוריה, אנו יודעים: גם היא תשכח".

לפני 72 שנים הסתיימה מלחמת העולם השנייה. המלחמה האיומה והאכזרית שידעה האנושות. הנאצים הפכו את שנת האחר לתעשיית השמדה ופסקו, כי עמם הוא עם עליון, ואילו העמים האחרים הם תתי אדם. שישה מיליון יהודים בני עמנו נרצחו על אדמת אירופה, כמיליון וחצי מהם היו ילדים. השואה נותרה כפצע מדמם בחייהם ובנשמותיהם של ניצולי השואה. לדאבון הלב, הניצולים, אחרוני אנשי העדות, הולכים לעולמם. רבים מאלה שנותרו בחיים, הצעירים שבהם, חצו זה מכבר את גיל 80. בעולם בו אנו חיים מגיחים להם מעת לעת מכחישי שואה, שחלקם תופסים עמדות הנהגה בממשלות ובפרלמנטים בעולם. לא ירחק היום שאחרון הניצולים יסתלק לבית עולמו ולא יהיה מי שיספר את הסיפור הנורא ממקור ראשון.

חובה עלינו, על ילדינו ועל הדורות הבאים להמשיך לספר את סיפור השואה, חובתנו לעמוד איתן מול מכחישי השואה.

במדינת ישראל מתקיים בשנים האחרונות שיח ציבורי על דרך לימוד השואה. ישנם הגורסים, כי יש להסתפק בהוראת הנושא בבתי הספר ובביקורים ביד ושם ובמוזיאונים נוספים. אחרים סבורים, כי לצד אלה יש חשיבות רבה לקיום מסעות התלמידים לפולין. האם אכן קיים ערך מוסף שלימוד השואה יכול ביקורים

במחנות ההשמדה ובבורות ההריגה? לי התשובה ברורה. המסעות החיוניים לפולין הם אלה אשר יכשירו את אנשי העדות של המחר, הם אלה שיעניקו לדורות הבאים את הכלים להעביר בצורה מוחשית את סיפור הזוועות.

חשיבות המסעות לפולין, כמו גם העצרת שאנו מקיימים כאן הערב, באה להפיג את החשש עליו דיבר בתום המלחמה ניצול השואה ד"ר שמואל גרינגאוז, שיום יבוא ושואת העם היהודי גם היא תישכח.

"כשנסעתי לפולין הרגשתי מוות. במטוס היו פולנים שבהתקרבתם לארצם שמחו. בנחיתה מחאו כפיים, הגענו הביתה. גם אני הגעתי הביתה, לבית הקברות של העם היהודי.

לבית הקברות של המשפחה של סבא, לבית הקברות של המשפחה של סבתא. בכל שהותי בפולין המוות מהלך איתי, וורשה היא עיר יפה אבל בשבילי היא מתה.

בטיקטין, בטרבלינקה, אני חש שאני דורך על מתים, שאני דורך על אנשים אחים. והמוות מלווה בכל.

אך אני יודע שהמוות הזה הוליד חיים והחיים האלה הם אני, אתה, הם, אנחנו. החיים האלה הקנו לי את הזכות לייצג כחייל יהודי מארץ ישראל את כל אלה שהיו ואינם ואת אלה שישנם."

את הדברים המרגשים האלה על תחושותיו וסערת רגשותיו, כתב ביומנו בניה ריין בעת מסע משלחת צוערי קורס קצינים של צה"ל ביוני 2010. שש שנים אחרי שכתב את רשמי מסעו, ב-12.8.2006, נפל רס"ן בניה ריין ז"ל במלחמת לבנון השנייה. בניה, בן דור

הגאולה והתקומה יכול היה להיות איש עדות, שיספר את סיפורו של דור השואה. יהי זכרו ברוך.

אלפי תלמידי עירנו, שפקדו לאורך השנים את המסעות לפולין, הם עיניהם הזוכרות של ששת המיליונים מבני עמנו שנרצחו בשואה. הם קולם הזועק. מעיניהם המתות של הנרצחים אל עיניהם הרואות והפקוחות לרווחה של תלמידינו זורמים מראות האימה, וכפי שהיו כך יזכרו.

עיני תלמידינו צרובות בחזיון צעדת המוות לבורות ההריגה ביער טיקוצ'ין. הן צרובות במראה הטליתות הקרועות, קצוות השיער המיותמות, הנעליים והמזוודות העזובות במחנה אושוויץ בירקנאו.

באוזניהם מהדהדים צלילי מוסיקת הריקודים במחנה מיידנק שליוותה את צעדת היהודים, שהוצאו מהביתנים השכם בבוקר בדרך אל מותם.

תלמידינו רואים לנגד עיניהם את הילדים שלנו שלא זכו לילדות, את האימהות שלנו, האבות שלנו, הסבים והסבתות שהובלו אל כיכרות השילוחים ונדחסו בקרונות רכבות המסע הרועשות והמחניקות, ללא טיפת אוויר לנשימה.

התלמידים של "אורט" קריית ביאליק, שפוקדים מידי שנה את אדמת פולין ונוסעים בין נופיה המוריקים והפסטורליים, שנחשפים ליופיין של ורשה וקראקוב, רואים לנגד עיניהם מיליוני יהודים ללא שם, מיליוני יהודים שזהותם היחידה היא מספר אישי שהטביעו הנאצים על זרוע ידם. אחת כזאת הייתה פרניה גולדהר, שהשנה הלכה לעולמה בגיל 95. פרניה, ניצולת מחנה

אושוויץ, שנשאה על זרועה השמאלית את המספר 50509, סיפרה
בספר "חותם על לבי", שהוקדש לסיפור חייה :

"50509 זה השם שקיבלתי בגיל 21. מרגע זה לא היה לי שם

**מלבדו. המספר הזה חקוק בבשרי עד היום. גם היום, אחרי
שחזרתי להיות פרניה, לא עלה בדעתי להסירו. הוא הפך לחלק
ממני". המספר 50509, שליווה את פרניה גולדהר במחנה
ההשמדה, הוסיף ללוות אותה בחייה ומלווה אותה גם במותה.**

בערב זה, אנו זועקים את זעקת ששת המיליונים שנרצחו בשואה,
את זעקתם של ניצולי השואה שראו את הנורא מכל. אנו
מבטיחים להם ולעצמנו, כי לעולם לא נטמון עוד ראשנו בחול. לא
נסמוך גורלנו על אחרים, ראינו אז ואנו רואים גם היום, כי
אומות העולם הן משענת קנה רצוץ. כשם שאטמו אוזניהם אז
ועצמו עיניהם מלראות, כך יהיה גורלנו שוב אם נהיה חלשים.
את עתידנו נפקיד בידינו, בידי צבא ההגנה לישראל. ביד אחת
נאחז בנשק להגן על עצמנו וביד שניה נושיט ידנו לשלום. נישא
את נס תקומת ישראל בגאון : עם ישראל חי. לנצח נצחים, עם
ישראל חי!!!